

завършва, — си спомни дѣдо Никола и като се прекръсти предъ запаленото кандило, легна за сънь, наблизо до леглото на сина си.

* * *

Въ кжщи заспахъ всички, само на Павелъ сънь не идѣше.

Превалява нощта, а сънь клепки не обаря. Павелъ не можеше да се отърве отъ нахлули мисли. Изпърво го гнетѣше мисълта по неговото уволнение, ала бавно, бавно на гърди почва да улеква отъ онова, което виждаше следъ толкова години.

Мъждѣщето кандило предъ иконата на чудотвореца Св. Никола, се стори на Павла като живо око, втренчило се къмъ него, тъй както нѣкога презъ невръстни години го е